

Dorit Myltoft (RV) og Lysholm Christensen (KRF) (se foran)

vedtoges med 95 stemmer (S, KF, V, CD, RV og KRF) mod 19 (SF, FP, Inge Dahl-Sørensen (V), Lis Noer Holmberg (V) og Steenholdt (V)).

Hermed var følgende forslag bortfaldet:

Forslag om motiveret dagsorden nr. D 25 af Tom Behnke (FP) (se foran).

Hermed sluttede forespørgslen.

Den næste sag på dagsordenen var:

2) Første behandling af beslutningsforslag nr. B 47:

Forslag til folketingsbeslutning om nedsættelse af den kriminelle lavalder.

Af Tom Behnke (FP) m.fl.

(Fremsat 16/12 93).

Forslaget sattes til forhandling.

Forhandling

Justitsministeren (Erling Olsen):

Beslutningsforslaget fra medlemmer af Fremskridtspartiet går ud på, at regeringen senest d. 1. april 1994 skal ændre lovgivningen, således at den kriminelle lavalder, der i dag er 15 år, nedsættes til 12 år. Under særligt skærpende omstændigheder skal Justitsministeriet desuden kunne beslutte, at unge under 12 år ifalder straf efter de almindelige bestemmelser i straffeloven.

Jeg er ikke enig i, at den kriminelle lavalder bør sænkes.

Det grundlæggende synspunkt bag den nu gældende kriminelle lavalder er, at strafbare handlinger, der begås af børn, ikke er af samme strafværdighed som tilsvarende handlinger forøvet af voksne. Over for børn og unge under 18 år er det især opdragende og sociale foranstaltninger, der er af betydning for at bringe den unge på ret køl, og kun i mindre grad straffende indgreb i form af fængsel eller anden frihedsberøvelse.

Det er ikke ensbetydende med, at jeg mener, at vi skal forholde os passive over for den kriminalitet, der begås af børn under 25 år. Tværtimod. Det er netop her, der er behov for

at gøre en særlig indsats for at forhindre, at de unge forankres i en kriminel løbebane.

I de initiativer mod kriminaliteten, som regeringen allerede har igangsat siden sin tiltræden, har indsatsen over for de unge da også været specielt højt prioriteret. Det gælder den handlingsplan om bekæmpelse af vold, som regeringen fremkom med i oktober 1993, og som indeholder en lang række forebyggende og sociale initiativer over for børn og unge. På tilsvarende vis fokuserer den handlingsplan, som regeringens byudvalg afgav i oktober 1993 om indsatsen over for belastede boligområder, i vidt omfang på initiativer i forhold til de unge.

I Socialministeriet er man i færd med at iværksætte projekter i 4-5 kommuner med det formål at gennemføre en hurtig og målrettet indsats over for de børn og unge under 15 år, der bliver taget i kriminalitet.

Regeringens børneudvalg er desuden ved at udarbejde en handlingsplan for de svagest stillede børn og unge. Der er grund til at tro, at forslagene i denne handlingsplan vil kunne yde et væsentligt bidrag i vore bestræbelser på at forbedre og styrke børns og unges muligheder for at vokse op under gode og trygge forhold.

I øvrigt kan jeg henvise til initiativerne i den handlingsplan mod indbrudstyveri og hæleri, som jeg i sidste uge har fremlagt, og som peger på betydningen af, at der gøres en særlig indsats over for unge lovovertrædere, som endnu ikke er forankret i en kriminel løbebane.

Endelig kan jeg nævne, at jeg netop i dag har sendt et notat til Retsudvalget om forsøgsordningen med ungdomskontrakter. Notatet indeholder Justitsministeriets overvejelser og forslag til en permanent ordning med ungdomskontrakter.

Det er altså ikke initiativer, der mangler på dette område, men når vi taler om børn under 15 år, er det mere forebyggende og sociale initiativer, som bør prioriteres, end straffende foranstaltninger.

Allerede nu er der opnået gode resultater ved at bekæmpe kriminaliteten blandt børn under 15 år via det såkaldte SSP-samarbejde, dvs. det samarbejde, der i den enkelte kommune pågår mellem social- og sundhedsforvaltningen, skole- og fritidsforvaltningen og politiet med henblik på at nedbringe børne- og ung-